KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 24.8.2020 r.
COM(2020) 466 final

2020/0219 (NLE)

Wniosek

DECYZJA WYKONAWCZA RADY

udzielająca Włochom tymczasowego wsparcia na podstawie rozporządzenia Rady (UE) 2020/672 w celu zmniejszenia zagrożeń związanych z bezrobociem w sytuacji nadzwyczajnej, jaka wystąpiła w związku z pandemią COVID-19

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Rozporządzenie Rady 2020/672 („rozporządzenie w sprawie SURE”) określa ramy prawne udzielania pomocy finansowej Unii państwom członkowskim, które w wyniku pandemii COVID-19 doświadczają poważnych zakłóceń gospodarczych lub są nimi istotnie zagrożone. Wsparcie w ramach SURE służy finansowaniu przede wszystkim mechanizmów zmniejszonego wymiaru czasu pracy lub podobnych środków służących ochronie pracowników i osób samozatrudnionych, a tym samym zmniejszeniu skali bezrobocia i utraty dochodów, a dodatkowo także finansowaniu niektórych środków ochrony zdrowia, w szczególności w miejscu pracy.

W dniu 7 sierpnia 2020 r. Włochy zwróciły się z wnioskiem o pomoc finansową Unii na podstawie rozporządzenia w sprawie SURE. Zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia w sprawie SURE Komisja skonsultowała się z władzami włoskimi w celu zweryfikowania nagłego i znacznego wzrostu faktycznych i planowanych wydatków spowodowanych pandemią COVID-19 i związanych bezpośrednio z mechanizmami zmniejszonego wymiaru czasu pracy i podobnymi środkami, a także środkami ochrony zdrowia. Dotyczy to w szczególności:

1) rozszerzenia mechanizmów zmniejszonego wymiaru czasu pracy (*Cassa integrazione guadagni*). Środek ten zakłada pokrycie 80 % zwykłego wynagrodzenia pracowników, których umowa o pracę nadal obowiązuje, w przedsiębiorstwach całkowicie lub częściowo zamkniętych ze względu na pandemię COVID-19 maksymalnie przez okres 18 tygodni w okresie od dnia 23 lutego 2020 r. do dnia 31 października 2020 r.;

2) dodatku w wysokości 600 EUR miesięcznie za marzec i kwiecień 2020 r. dla osób samozatrudnionych i freelancerów. Freelancerzy, których dochody z pracy zmniejszyły się co najmniej o 33 % w marcu i kwietniu 2020 r. w ujęciu rok do roku, są również uprawnieni do dodatku w wysokości 1 000 EUR za maj 2020 r. Kolejny dodatek w wysokości 600 EUR za marzec 2020 r. przysługuje osobom samozatrudnionym i freelancerom zarejestrowanym w prywatnych instytucjach oferujących obowiązkowe ubezpieczenia społeczne;

3) różnych środków dotyczących konkretnych zawodów, na które pandemia COVID-19 wywarła niekorzystny wpływ. Są to następujące środki: dodatek w wysokości 600 EUR za marzec 2020 r. oraz w wysokości 500 EUR za kwiecień 2020 r. dla pracowników zatrudnionych na czas określony w rolnictwie; dodatek w wysokości 600 EUR za marzec, kwiecień i maj 2020 r. dla pracowników branży rozrywkowej (o rocznym dochodzie nieprzekraczającym 50 000 EUR); dodatek w wysokości 600 EUR miesięcznie za marzec, kwiecień i maj 2020 r. dla osób współpracujących ze stowarzyszeniami sportowymi; dodatek w wysokości 600 EUR miesięcznie za marzec, kwiecień i maj 2020 r. dla osób pracujących na wezwanie oraz dodatek w wysokości 500 EUR za kwiecień i maj 2020 r. dla pracowników domowych;

4) dwóch środków dotyczących skutków zamknięcia placówek wczesnej edukacji i szkół; jednym z nich są świadczenia z tytułu urlopu rodzicielskiego trwającego maksymalnie 30 dni w okresie od dnia 5 marca 2020 r. do dnia 31 sierpnia 2020 r., które to świadczenia przysługują pracownikom lub osobom samozatrudnionym mającym dzieci w wieku do 12. roku życia (oraz powyżej 12. roku życia

w przypadku dzieci niepełnosprawnych nadal uczęszczających do szkoły) i pokrywają 50 % dochodów takich osób; drugi środek stanowią bony na opiekę nad dzieckiem na kwotę maksymalnie 2 000 EUR, które stanowią rozwiązanie alternatywne wobec świadczeń z tytułu urlopu rodzicielskiego i są ważne w tym samym okresie;

5) dodatkowych świadczeń z tytułu urlopu spowodowanego niepełnosprawnością, trwającego maksymalnie 12 dni w okresie od dnia 1 marca 2020 r. do dnia 30 kwietnia 2020 r. oraz kolejne 12 dni w okresie od dnia 1 maja 2020 r. do dnia 30 czerwca 2020 r. dla pracowników o znacznym stopniu niepełnosprawności lub pracowników mających krewnych o znacznym stopniu niepełnosprawności. Stanowi to rozszerzenie obowiązującego mechanizmu uprawniającego pracowników miesięcznie do trzech dni urlopu z tytułu niepełnosprawności;

6) dotacji bezzwrotnych dla osób samozatrudnionych i indywidualnych przedsiębiorstw. Kwotę dotacji oblicza się, uwzględniając spadek obrotów w kwietniu 2020 r. w porównaniu z kwietniem 2019 r. (przy czym obroty muszą spaść przynajmniej o 1 000 EUR i maksymalnie o 20 %);

7) dwóch środków ochrony zdrowia – nowej tymczasowej ulgi podatkowej na poziomie 60 % kosztów zwiększenia bezpieczeństwa w miejscu pracy (maksymalna kwota 80 000 EUR) i nowej tymczasowej ulgi podatkowej na poziomie 60 % kosztów dezynfekcji w małych przedsiębiorstwach, gabinetach specjalistycznych i organizacjach nienastawionych na zysk oraz zakupu sprzętu ochronnego (maksymalna kwota 60 000 EUR).

Włochy przekazały Komisji stosowne informacje.

Uwzględniając dostępne dowody, Komisja zwraca się do Rady z wnioskiem o przyjęcie decyzji wykonawczej o udzieleniu Włochom pomocy finansowej na podstawie rozporządzenia w sprawie SURE w celu wsparcia powyższych środków.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Niniejszy wniosek jest w pełni zgodny z rozporządzeniem Rady 2020/672, na podstawie którego jest przedkładany.

Niniejszy wniosek stanowi uzupełnienie innego instrumentu prawnego Unii przewidującego udzielenie wsparcia państwom członkowskim w sytuacjach nadzwyczajnych, a mianowicie rozporządzenia Rady (WE) nr 2012/2002 z dnia 11 listopada 2002 r. ustanawiającego Fundusz Solidarności Unii Europejskiej („rozporządzenie (WE) nr 2012/2002”). W dniu 30 marca przyjęto rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/461, które zmienia powyższy instrument w celu rozszerzenia jego zakresu w sposób, który uwzględnia poważne sytuacje kryzysowe dotyczące zdrowia publicznego, oraz określa konkretne działania kwalifikujące się do finansowania.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Wniosek jest jednym z licznych środków opracowanych w odpowiedzi na obecną pandemię COVID-19, takich jak inicjatywa inwestycyjna w odpowiedzi na koronawirusa, i stanowi uzupełnienie innych instrumentów wspierających zatrudnienie, takich jak Europejski Fundusz Społeczny i Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS) / InvestEU. Wykorzystując operacje zaciągania i udzielania pożyczek jako wsparcie państw członkowskich w konkretnym przypadku pandemii COVID-19, wniosek ten jest wykorzystywany przez państwa członkowskie na drugiej linii obrony, na potrzeby

finansowania mechanizmów zmniejszonego wymiaru czasu pracy oraz podobnych rozwiązań, co może pomóc w ochronie miejsc pracy, a tym samym pracowników i osób samozatrudnionych, przed ryzykiem bezrobocia.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Podstawą prawną niniejszego instrumentu jest rozporządzenie Rady 2020/672.

• Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Niniejszy wniosek jest odpowiedzią na wniosek państwa członkowskiego i stanowi wyraz europejskiej solidarności poprzez udzielenie pomocy finansowej Unii w formie tymczasowych pożyczek na rzecz państwa członkowskiego dotkniętego pandemią COVID-19. Taka pomoc finansowa pozwala sprostać – na drugiej linii obrony – zwiększonym wydatkom publicznym rządu, w sposób tymczasowy i w odniesieniu do mechanizmów zmniejszonego wymiaru czasu pracy oraz podobnych rozwiązań. Pomoże ona państwom członkowskim w ochronie miejsc pracy, a tym samym w ograniczeniu narażenia pracowników i osób samozatrudnionych na ryzyko bezrobocia i utraty dochodów.

Wsparcie takie pomoże ludności cierpiącej z powodu kryzysu oraz przyczyni się do ograniczenia bezpośrednich skutków społecznych i gospodarczych spowodowanych obecnym kryzysem związanym z COVID-19.

• Proporcjonalność

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności. Nie wykracza on poza to, co jest konieczne, by osiągnąć cele instrumentu.

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

• Konsultacje z zainteresowanymi stronami

Ze względu na pilną potrzebę przygotowania wniosku w celu jego szybkiego przyjęcia przez Radę nie można było przeprowadzić konsultacji z zainteresowanymi stronami.

• Ocena skutków

Z uwagi na pilny charakter wniosku nie przeprowadzono oceny skutków.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Komisja powinna mieć możliwość zaciągania pożyczek na rynkach finansowych w celu udzielenia pożyczek państwom członkowskim wnioskującym o pomoc finansową w ramach instrumentu SURE.

Oprócz gwarancji udzielanych przez państwa członkowskie przewidziano także inne zabezpieczenia na potrzeby zapewnienia stabilności finansowej systemu:

- rygorystyczne i zachowawcze podejście do zarządzania finansowego;
- stworzenie portfela pożyczek, co ogranicza w przypadku poszczególnych państw członkowskich ryzyko koncentracji, roczną ekspozycję i nadmierną

ekspozycję, zapewniając jednocześnie przyznanie wystarczających zasobów państwom najbardziej potrzebującym; oraz

- możliwość rolowania długu.

2020/0219 (NLE)

Wniosek

DECYZJA WYKONAWCZA RADY

udzielająca Włochom tymczasowego wsparcia na podstawie rozporządzenia Rady (UE) 2020/672 w celu zmniejszenia zagrożeń związanych z bezrobociem w sytuacji nadzwyczajnej, jaka wystąpiła w związku z pandemią COVID-19

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

Uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) 2020/672 z dnia 19 maja 2020 r. w sprawie ustanowienia europejskiego instrumentu tymczasowego wsparcia w celu zmniejszenia zagrożeń związanych z bezrobociem w sytuacji nadzwyczajnej (SURE), jaka wystąpiła w związku z pandemią COVID-19[1], w szczególności jego art. 6 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniu 7 sierpnia 2020 r. Włochy zwróciły się do Unii o pomoc finansową w celu uzupełnienia krajowych działań na rzecz złagodzenia wpływu pandemii COVID-19 i jej społeczno-gospodarczych skutków dla pracowników.

(2) Oczekuje się, że pandemia COVID-19 oraz nadzwyczajne środki wdrożone przez Włochy, aby zapobiec jej rozprzestrzenianiu się oraz złagodzić jej skutki społeczno-gospodarcze i zdrowotne, będą miały ogromny wpływ na finanse publiczne. Zgodnie z prognozą Komisji z wiosny 2020 r. oczekuje się, że na koniec 2020 r. deficyt oraz dług brutto sektora instytucji rządowych i samorządowych we Włoszech wyniosą odpowiednio 11,1 % i 158,9 % produktu krajowego brutto (PKB). Jak wynika ze śródokresowej prognozy Komisji z lata 2020 r., przewiduje się, że PKB Włoch zmniejszy się o 11,2 % w 2020 r.

(3) Pandemia COVID-19 wyłączyła znaczną część ludności Włoch z aktywności zawodowej. Sytuacja ta doprowadziła do nagłego i znacznego wzrostu wydatków publicznych Włoch w związku z mechanizmem zmniejszonego wymiaru czasu pracy dla pracowników, dodatkami dla osób samozatrudnionych, pracowników zatrudnionych na czas określony w rolnictwie, pracowników branży rozrywkowej, osób współpracujących ze stowarzyszeniami sportowymi, pracowników domowych i osób pracujących na wezwanie, a także z bonami na opiekę nad dzieckiem, dodatkowymi świadczeniami z tytułu urlopu rodzicielskiego i urlopu związanego z niepełnosprawnością, dotacjami bezzwrotnymi dla osób samozatrudnionych i indywidualnych przedsiębiorstw oraz ulgami podatkowymi na rzecz wsparcia środków z zakresu zdrowia publicznego, które to środki przedstawiono w motywach 4–10.

[1] Dz.U. L 159 z 20.5.2020, s. 1.

(4) Dekret z mocą ustawy 18/2020[2] i dekret z mocą ustawy nr 34/2020[3], o których mowa we wniosku Włoch z dnia 7 sierpnia 2020 r., stanowiły podstawę wprowadzenia szeregu środków mających na celu złagodzenie skutków pandemii COVID-19, w tym rozszerzenia obowiązujących mechanizmów zmniejszonego wymiaru czasu pracy (*Cassa integrazione guadagni*). Środek ten zakłada pokrycie 80 % zwykłego wynagrodzenia pracowników, których umowa o pracę nadal obowiązuje, w przedsiębiorstwach całkowicie lub częściowo zamkniętych ze względu na pandemię COVID-19 maksymalnie przez okres 18 tygodni w okresie od dnia 23 lutego 2020 r. do dnia 31 października 2020 r.

(5) W odniesieniu do osób samozatrudnionych i freelancerów władze wprowadziły dodatek w wysokości 600 EUR miesięcznie za marzec i kwiecień 2020 r. Freelancerzy, których dochody z pracy zmniejszyły się co najmniej o 33 % w marcu i kwietniu 2020 r. w ujęciu rok do roku, są również uprawnieni do dodatku w wysokości 1 000 EUR za maj 2020 r. Kolejny dodatek w wysokości 600 EUR za marzec 2020 r. przysługuje osobom samozatrudnionym i freelancerom zarejestrowanym w prywatnych instytucjach oferujących obowiązkowe ubezpieczenia społeczne.

(6) Władze prowadziły różne środki dotyczące konkretnych zawodów, na które pandemia COVID-19 wywarła niekorzystny wpływ. Są to następujące środki: dodatek w wysokości 600 EUR za marzec 2020 r. oraz w wysokości 500 EUR za kwiecień 2020 r. dla pracowników zatrudnionych na czas określony w rolnictwie; dodatek w wysokości 600 EUR za marzec, kwiecień i maj 2020 r. dla pracowników branży rozrywkowej (o rocznym dochodzie nieprzekraczającym 50 000 EUR); dodatek w wysokości 600 EUR miesięcznie za marzec, kwiecień i maj 2020 r. dla osób współpracujących ze stowarzyszeniami sportowymi; dodatek w wysokości 600 EUR miesięcznie za marzec, kwiecień i maj 2020 r. dla osób pracujących na wezwanie oraz dodatek w wysokości 500 EUR miesięcznie za kwiecień i maj 2020 r. dla pracowników domowych.

(7) Władze wprowadziły również dwa środki dotyczące skutków zamknięcia placówek wczesnej edukacji i szkół; jednym z nich są świadczenia z tytułu urlopu rodzicielskiego trwającego maksymalnie 30 dni w okresie od dnia 5 marca 2020 r. do dnia 31 sierpnia 2020 r., które to świadczenia przysługują pracownikom lub osobom samozatrudnionym mającym dzieci w wieku do 12. roku życia (oraz powyżej 12. roku życia w przypadku dzieci niepełnosprawnych nadal uczęszczających do szkoły) i pokrywają 50 % dochodów takich osób; drugi środek stanowią bony na opiekę nad dzieckiem na kwotę maksymalnie 2 000 EUR, które stanowią rozwiązanie alternatywne wobec świadczeń z tytułu urlopu rodzicielskiego i są ważne w tym samym okresie. Środki te można uznać za środki podobne do mechanizmów zmniejszonego wymiaru czasu pracy, o których mowa w rozporządzeniu (UE) 2020/672, ponieważ w ramach tych środków zapewnia się wsparcie dochodu dla pracowników i osób samozatrudnionych, które ułatwi im pokrycie kosztów opieki nad dziećmi w okresie zamknięcia szkół, a tym samym umożliwi rodzicom kontynuowanie pracy, co pozwoli uniknąć narażenia ich stosunku pracy na ryzyko rozwiązania.

(8) Ponadto władze wprowadziły dodatkowe świadczenia z tytułu urlopu spowodowanego niepełnosprawnością, trwającego maksymalnie 12 dni w okresie od dnia 1 marca

[2] Dekret z mocą ustawy nr 18/2020, w wersji przekształconej ustawą nr 27/2020.

[3] Dekret z mocą ustawy nr 34/2020, w wersji przekształconej ustawą nr 77/2020.

2020 r. do dnia 30 kwietnia 2020 r. oraz kolejne 12 dni w okresie od dnia 1 maja 2020 r. do dnia 30 czerwca 2020 r. dla pracowników o znacznym stopniu niepełnosprawności lub pracowników mających krewnych o znacznym stopniu niepełnosprawności. Stanowi to rozszerzenie obowiązującego mechanizmu uprawniającego pracowników miesięcznie do trzech dni urlopu z tytułu niepełnosprawności.

(9) Wprowadzono dotacje bezzwrotne dla osób samozatrudnionych i indywidualnych przedsiębiorstw. Kwotę dotacji oblicza się, uwzględniając spadek obrotów w kwietniu 2020 r. w porównaniu z kwietniem 2019 r. (przy czym obroty muszą spaść przynajmniej o 1 000 EUR i maksymalnie o 20 %).

(10) Ponadto władze wprowadziły dwa środki ochrony zdrowia – nową tymczasową ulgę podatkową na poziomie 60 % kosztów zwiększenia bezpieczeństwa w miejscu pracy (maksymalna kwota 80 000 EUR) i nową tymczasową ulgę podatkową na poziomie 60 % kosztów dezynfekcji w małych przedsiębiorstwach, gabinetach specjalistycznych i organizacjach nienastawionych na zysk oraz zakupu sprzętu ochronnego (maksymalna kwota 60 000 EUR). Przedmiotowe ulgi podatkowe skutkują utratą dochodów przez rząd, w związku z czym można je uznać za równoważne z wydatkami publicznymi.

(11) Włochy spełniają warunki dotyczące zwrócenia się z wnioskiem o pomoc finansową, które określono w art. 3 rozporządzenia (UE) 2020/672. Włochy przedstawiły Komisji odpowiednie dowody potwierdzające, że faktyczne i planowane wydatki publiczne wzrosły o 28 811 965 628 EUR od dnia 1 lutego 2020 r. w związku ze zwiększoną kwotą bezpośrednio wynikającą z mechanizmów zmniejszonego wymiaru czasu pracy dla pracowników, dodatków dla osób samozatrudnionych, pracowników zatrudnionych na czas określony w rolnictwie, pracowników branży rozrywkowej, osób współpracujących ze stowarzyszeniami sportowymi, pracowników domowych i osób pracujących na wezwanie, a także z bonów na opiekę nad dzieckiem, dodatkowych świadczeń z tytułu urlopu rodzicielskiego i urlopu związanego z niepełnosprawnością, dotacji bezzwrotnych dla osób samozatrudnionych i indywidualnych przedsiębiorstw. Stanowi to nagły i znaczny wzrost, ponieważ wydatki dotyczą zarówno nowych środków, jak i rozszerzenia zakresu już istniejących środków, które obejmują znaczną część przedsiębiorstw i ludności aktywnej zawodowo we Włoszech. Włochy zamierzają sfinansować 320 000 000 EUR zwiększonej kwoty wydatków ze środków unijnych.

(12) Komisja skonsultowała się z Włochami oraz zweryfikowała nagły i znaczny wzrost faktycznych i planowanych wydatków publicznych związanych bezpośrednio z mechanizmami zmniejszonego wymiaru czasu pracy oraz podobnymi środkami, a także z korzystaniem ze środków ochrony zdrowia związanych z pandemią COVID-19, o których mowa we wniosku z dnia 7 sierpnia 2020 r., zgodnie z art. 6 rozporządzenia (UE) 2020/672.

(13) Należy zatem udzielić pomocy finansowej, aby pomóc Włochom w przezwyciężeniu skutków społeczno-gospodarczych poważnych zakłóceń gospodarczych spowodowanych przez pandemię COVID-19.

(14) Niniejsza decyzja powinna pozostawać bez uszczerbku dla wyniku jakichkolwiek procedur dotyczących zakłóceń funkcjonowania rynku wewnętrznego, które mogą zostać podjęte, w szczególności na mocy art. 107 i 108 TFUE. Niniejsza decyzja nie uchyla obowiązku powiadomienia Komisji przez państwo członkowskie, na mocy art. 108 TFUE, o przypadkach potencjalnej pomocy państwa.

(15) Włochy powinny regularnie przedstawiać Komisji informacje dotyczące realizacji planowanych wydatków publicznych, aby umożliwić Komisji ocenę stopnia realizacji tych wydatków przez Włochy.

(16) Decyzję o udzieleniu pomocy finansowej podjęto, uwzględniając istniejące i przewidywane potrzeby Włoch, a także już przedłożone lub planowane wnioski pozostałych państw członkowskich o pomoc finansową na mocy rozporządzenia (UE) 2020/672, z uwzględnieniem zasad równego traktowania, solidarności, proporcjonalności i przejrzystości. W szczególności kwotę pożyczki ustalono tak, aby zapewnić zgodność z normami ostrożnościowymi stosowanymi do portfela pożyczek, które określono w rozporządzeniu Rady (UE) 2020/672,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Włochy spełniają warunki określone w art. 3 rozporządzenia (UE) 2020/672.

Artykuł 2

1. Unia udziela Włochom pożyczki do maksymalnej wysokości 27 438 486 464 EUR. Maksymalny średni okres wymagalności pożyczki wynosi 15 lat.

2. Okres dostępności pomocy finansowej udzielonej na mocy niniejszej decyzji wynosi 18 miesięcy począwszy od pierwszego dnia po wejściu w życie niniejszej decyzji.

3. Pomoc finansowa Unii jest udostępniana Włochom przez Komisję w maksymalnie dziesięciu ratach. Rata może zostać wypłacona w jednej transzy lub w kilku transzach. Okresy wymagalności transz w ramach pierwszej raty mogą być dłuższe niż maksymalny średni okres wymagalności, o którym mowa w ust. 1. W takich przypadkach okresy wymagalności kolejnych transz są ustalane tak, aby po wypłacie wszystkich rat osiągnięto zgodność z maksymalnym średnim okresem wymagalności, o którym mowa w ust. 1.

4. Warunkiem uruchomienia pierwszej raty jest wejście w życie umowy pożyczki, o której mowa w art. 8 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2020/672.

5. Włochy pokrywają koszty finansowania poniesione przez Unię, o których mowa w art. 4 rozporządzenia (UE) 2020/672, w odniesieniu do każdej raty, powiększone o wszelkie opłaty, koszty i wydatki poniesione przez Unię, które wynikają z rodzaju finansowania.

6. Komisja decyduje o wysokości oraz o uruchomieniu rat, a także o wysokości transz.

Artykuł 3

Włochy mogą finansować następujące środki:

a) rozszerzenie obowiązujących mechanizmów zmniejszonego wymiaru czasu pracy (*Cassa integrazione guadagni*) dla pracowników przewidziane w art. 19–22 dekretu z mocą ustawy nr 18/2020 w wersji przekształconej ustawą nr 27/2020 oraz art. 68–71 dekretu z mocą ustawy nr 34/2020 w wersji przekształconej ustawą nr 77/2020;

b) dodatek dla osób samozatrudnionych przewidziany w art. 27, 28 i 44 dekretu z mocą ustawy nr 18/2020 w wersji przekształconej ustawą nr 27/2020 oraz art. 84 dekretu z mocą ustawy nr 34/2020 w wersji przekształconej ustawą nr 77/2020;

c) dodatki dla pracowników zatrudnionych na czas określony w rolnictwie przewidziane w art. 30 dekretu z mocą ustawy nr 18/2020 oraz art. 84 dekretu z mocą ustawy nr 34/2020 w wersji przekształconej ustawą nr 77/2020;

d) dodatki dla pracowników branży rozrywkowej przewidziane w art. 38 dekretu z mocą ustawy nr 18/2020 oraz art. 84 dekretu z mocą ustawy nr 34/2020 w wersji przekształconej ustawą nr 77/2020;

e) dodatki dla osób współpracujących ze stowarzyszeniami sportowymi przewidziane w art. 96 dekretu z mocą ustawy nr 18/2020 oraz art. 84 dekretu z mocą ustawy nr 34/2020 w wersji przekształconej ustawą nr 77/2020;

f) dodatek dla pracowników domowych przewidziany w art. 85 dekretu z mocą ustawy nr 34/2020 w wersji przekształconej ustawą nr 77/2020;

g) dodatek dla osób pracujących na wezwanie przewidziany w art. 44 dekretu z mocą ustawy nr 18/2020 oraz art. 84 dekretu z mocą ustawy nr 34/2020 w wersji przekształconej ustawą nr 77/2020;

h) dotacje bezzwrotne dla osób samozatrudnionych i indywidualnych przedsiębiorstw przewidziane w art. 25 dekretu z mocą ustawy nr 34/2020 w wersji przekształconej ustawą nr 77/2020 w zakresie wydatków związanych ze wsparciem osób samozatrudnionych i przedsiębiorstwo jednoosobowych;

i) świadczenia z tytułu urlopu rodzicielskiego przewidziane w art. 23 i 25 dekretu z mocą ustawy nr 18/2020 w wersji przekształconej ustawą nr 27/2020 oraz art. 72 dekretu z mocą ustawy nr 34/2020 w wersji przekształconej ustawą nr 77/2020;

j) bony na opiekę nad dzieckiem przewidziane w art. 23 i 25 dekretu z mocą ustawy nr 18/2020 w wersji przekształconej ustawą nr 27/2020 oraz art. 73 dekretu z mocą ustawy nr 34/2020 w wersji przekształconej ustawą nr 77/2020;

k) świadczenia z tytułu urlopu związanego z niepełnosprawnością przewidziane w art. 24 dekretu z mocą ustawy nr 18/2020 w wersji przekształconej ustawą nr 27/2020 oraz art. 74 dekretu z mocą ustawy nr 34/2020 w wersji przekształconej ustawą nr 77/2020;

l) ulgi podatkowe związane ze zwiększeniem bezpieczeństwa w miejscu pracy przewidziane w art. 120 dekretu z mocą ustawy nr 34/2020 w wersji przekształconej ustawą nr 77/2020;

m) ulgi podatkowe związane z dezynfekcją w miejscach pracy i zakupem sprzętu ochronnego, przewidziane w art. 125 dekretu z mocą ustawy nr 34/2020 w wersji przekształconej ustawą nr 77/2020.

Artykuł 4

Włochy przekazują Komisji do dnia [*DATA: 6 miesięcy po opublikowaniu niniejszej decyzji*] r., a następnie co 6 miesięcy, informacje dotyczące realizacji planowanych wydatków publicznych do czasu całkowitego zrealizowania tych wydatków.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Włoskiej.

Artykuł 6

Niniejsza decyzja jest publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Rady
Przewodniczący